

مصاحبه اختصاصی با یکی از نمایندگان شوراهای کارگری

فریاد کارگر

یازدهم بهمن ماه هشتاد و شش

با دردهای کارگر

مصاحبه اختصاصی فریاد کارگر با یکی از نمایندگان شوراهای کارگری

به علت حفظ امنیت از بردن نام معذوریم.

اینروزها شاهد گرانی بیسابقه‌ی هستیم که مردم فقیر و محروم را به فغان آورده و معضل جدی در زندگی روزمره است که در اعتراضات و تجمعات پلاکاردها و شعارهای اقشار جامعه حاکی از گرانی و فقر و پایین بودن حقوق کارمندان و کارگران و معلمان بودیم.

در همین رابطه گفتگویی داریم با یکی از نمایندگان شوراهای کارگری در مورد افزایش قیمت تمامی اقلام مورد نیاز خانوارهای ایرانی اعم از نان، گوشت، برنج تا مسکن، آب و برق و تلفن و سایر مایحتاج زندگی عادی هر انسان.

اینروزها از گرانی بی‌سابقه اقلام ضروری در شهرها و استانها صحبت میشود، لطفا کمی در مورد این پدیده یعنی «گرانی» صحبت کنید که چیست و چرا وضعیت به این شکل است؟

گرانی سرسام آور، مردم میهنمان را به شدت در تنگنا قرار داده است. این وضعیت که در بسیاری شهرها با اعتراض و نارضایتی مردم روبرو شده و باعث وحشت سران غارتگر حاکم شده است. چون گرانی به مایحتاج و ضروریات زندگی مردم که شامل نان و گوشت و برنج و قند و چای و... است سرایت کرده. اینها نیازهایی است که نمیشود همین را هم از سفره مردم فقیر گرفت. اگر اینهم نباشد دیگر چه چیز خواهد ماند؟! انقدر این وضعیت بحرانی و انفجاری است که دولتی‌ها در جلسات خود به زبان می‌آورند که کمی از فشار مردم را پایین بیاورند و وعده بدهند که مثلا ما داریم دنبال میکنیم و ما هم معترضیم در حالیکه عامل اصلی گرانی خود حاکمیت و بالانشینان و خوش نشینان حکومت هستند. بطور مثال، من خبری داشتم از اخراج کارگران کارخانه ای که صاحب آن مکارم شیرازی است و چندصد کارگر را از کار بیکار کرده است. یا مثلا در ایلام گرانی بیداد میکند. قیمت مسکن که نسبت به ماههای قبل ۵۰ درصد زیاد شده یا مواد نان و تخم مرغ هم که ۳۰ - ۴۰ درصد بالا رفته یا روغن نباتی هر قوطی از ۴ هزار تومان به ۶ هزار تومان رسیده است. قیمت مواد غذایی مثل گوشت قرمز، گوشت مرغ، تخم مرغ، میوه و تره‌بار در شهرهای جنوبی در روزهای اخیر به صورت ساعتی و دقیقه‌ی افزایش پیدا کرده و میکند.

در دزفول هم وضع همین است. میوه و ارزاق عمومی از ۲۰ درصد تا صد درصد و بعضی از اجناس واقعا تا دویست درصد هم گران شده است. در گرگان هم به همین شکل است. یا نمونه دیگه در مسجد سلیمان چند روز پیش بود که قیمت نان را که قوت لایموت سفره مردم است بالا بردند. که فشار زیادی بر کرده مردم محروم و اقشار کم‌درآمد

جامعه سوار شده. در سفری که به آنجا داشتیم يك فروشنده مواد غذایی میگفت: قدیمیها میگفتند که فقرا نان و پنیر میخورند ولی الان پنیر بسته‌ایی ۱۵۰۰ تومان و نان دانه یی صدتومان، کدام فقیری میتواند صبحانه نان و پنیر بخوره؟ آقای ... در اینجا این سوال پیش می آید که این گرانی از کجا آمده و چرا دولت نمیتواند جلوی گرانی را بگیره؟ مگر سیاستگذاری دست دولت نیست؟

بله اینکه واضح است هر دولتی اگر بخواهد جلوی گرانی را بگیرد میتواند. ولی سوال اینجاست که این دولت بر مسند اصلاً میخواهد جلوی گرانی را بگیرد یا نه؟ آگه بخواهد حتماً که میتواند و مشکل ما مردم بیچاره ایران این است که با دولتی طرف هستیم که تنها دردی که ندارد درد مردمش است. هر مشکلی يك راه حل مشخص دارد یعنی اینکه اگر دولتی بخواهد افزایش قیمت و بالارفتن قیمتها را مهار کند راه حل دارد که دولت حاکم این راه حلها را نمیخواهد اجرا کند.

اون راه حل چیست؟ چطور میشود جلوی گرانی را گرفت؟ مردم میخواهند بدانند که راه حل وجود دارد یا نه؟ چطور در کشورهای دیگر این مسئله را مهار میکنند؟ سران دولت چه باید بکنند که نمیکند؟

آگه بخواهیم این مسئله را تشریح کنیم باید بگویم که وقتی بیش از ظرفیت بازار، به آن پول وارد کنند، این موجب تورم میشود. این تورم هم باعث گرانی و افزایش قیمتها میشود. که اول باید يك تعریف مختصری از تورم و گرانی بکنیم. مثلاً، کاری که الان دولت فعلی میکند پول درآمد نفت را به بانک مرکزی میدهد و مابه‌ازاء آن ریال میگیرد. که چون نمیتواند همه این پول را وارد چرخه تولید بکند تولیدات داخلی را از بین برده و نابود کرده است. بخشی از این پول در بانک مرکزی میماند و تبدیل به پایه پول جدید در جامعه میشود که یعنی مابه‌ازاء این پول، اسکناس چاپ میشود که در بازار میچرخد و ارزش پول قبلی را پایین می آورد. یعنی قیمت نان اگر صدتومن بوده حالا با تورم ۲۳ درصدی میشود ۱۲۳ تومان. دولت هم برای اینکه خودش ضرر نکند و پولش نامتعادل نشود قیمتها را بالا میبرد. و مردم دیگر مثل قبل نمیتوانند خرید کنند و قدرت خریدشان پایین می آید. ولی چون سیاست دولت حاکم روی بالا بردن بودجه های نظامی و دفاعی سوار است مسئله داخلی مردم و جامعه برایش مهم نیست. بنابراین مردم در انبوهی مشکلات دست و پا میزنند ولی دولت چپاول خودش را از درآمد نفت میکند و پول را خرج سیاستهای جاهطلبانه خودش میکند و دردی از مردم دوا نمیشود و این وسط آن که نابود میشود کشور و مردم مظلوم کشور است.

پس با توجه به این توضیحات چشم اندازی برای بهبود شرایط معیشتی کارگران از طرف دولت نیست. بنظر شما کارگران چکار باید بکنند؟

کارگران راه خودشان را پیدا کرده اند و در چند ماه اخیر شاهد اعتراضات آنها بودیم که در همه تظاهرات و تجمعات، شعارهایی که داده میشود یا روی پلاکاردهایی که بلند میکنند نوشته شده که «زندگی و معیشت حق مسلم ماست» یا «ما اتمی نمیخواهیم، آزادی و نان میخواهیم»

پرسیدید کارگران چکار میتونن بکنند، کارگران با اعتراض به این گرانیها و تورم و اینکه پایه حقوقشان را باید هر سال بر اساس تورم، بالا ببرند باید صدای اعتراضشان را بلند کنند و حق خودشان را مطالبه کنند. این حق ساده ترین زندگی انسانی و حق طبیعی هر کس در جامعه‌یی که کار میکند است. هر کس کار میکند طبعاً باید که به میزان مینیمم از زندگی بهره ببرد ولی الان همین حق از دولتی سر يك مشت دروغگوی حاکم چپاول شده است.

چند روز پیش از دوستی شنیدم که دولت با آمریکای جنوبی قرارداد برای مسکن ارزان قیمت امضا کرده است این در حالی است که مردم ما بخصوص کارگران و فرهنگیان و طبقه ضعیف غالباً مستاجر هستند. البته همه میدانیم که این دولتیهای بالانشین بجز منافع شخصی خودشون به چیز دیگری فکر نمیکنند. وقتی میخواهند رای مردم را بگیرند هزار وعده و وعید توخالی میدهند ولی وقتی به حکومت رسیدند همه چیز فراموش میشود.

در آخر به عنوان يك کارگر و نماینده واقعی کارگران تاکید میکنم که فقط اعتراض به سیاستهای ضدانسانی و ضد ملی و ضد کارگری این دولت چارهساز است. باید که همه بر علیه اینهمه ظلم و فقر و بدبختی بلند شویم و فریاد کنیم و حق خودمان را از حلقوم این دولت ظالم بیرون بکشیم چون من معتقدم ما دیگر چیزی نداریم که از دست بدهیم و فقط شرافت و انسانیتمان باقی مانده که اجازه نخواهیم داد آن را از ما بگیرند.

آقای ... با سپاس فراوان از فرصتی که در اختیار ما گذاشتید. صحبتهای شما عیناً منعکس خواهد شد.

انجمن دفاع از کارگران و بیکاران

۱۳۸۶/۱۱/۹

چهارشنبه دهم بهمن ۱۳۸۶ توسط سارا سپهری